

KRÁLOVSTVO SMRTELNÍKA

VERONIKA SAVARIJOVÁ

Veronika Savarijová

Kráľovstvo smrteľníka

**(dobrodružný príbeh s prvkami
sci-fi a fantasy)**

1. diel

I.

Na kamennú podlahu malej miestnosti dopadol posledný lúč slnečného svetla.

Červené mohutné závesy sa zavlnili vo vánku, ktorý ako had prekľzol pomedzi otvorené okno. Všetko naokolo upadlo do tmy. Dokonca aj kvety uložené pozdĺž stien sklonili hlavy a ani na okamih neprotestovali proti prichádzajúcej večernej nostalgii.

Pri okne stála žena s porcelánovou plet'ou a strnulo hľadela pred seba.

Neposlušné kučery výrazne kontrastovali s jej jemnými ženskými črtami. Mala netypicky jasné oči, ktoré pôsobili trochu divoko a dodávali jej tvári výraz vážnosti, dominancie a akejsi skrytej sily. Vyzerala ako socha, nádherná socha neschopná pohybu a nádychu, čím len posilňovala napätie, ktoré prekypovalo celou miestnosťou. No predsa sa zdalo, že ovláda všetko, na čo sa díva. Lístie, ktoré ševelí vo vetre, pohyb nočných motýľov a hmyzu, aj divú zver, ktorá zavýjala v tme za červenými závesmi.

Keď sa ozval trpký a naliehavý hlas, nápadne poskočila, akoby zabudla, že nie je sama. Pohľad jej spočinul na mužovi s rozhodným výrazom. Jeho gaštanové oči si ju nemilosrdne prehliadali, akoby sa v tej nádhere snažili nájsť chybu. Tak veľmi sa odlišovali od jej modrých a vznešených... Bola v nich múdrosť, ale aj nesmierna krutosť.

Zúžila som zrak, aby som mu lepšie videla do tváre. No čím viac som sa snažila, tým viac sa scéna pred mojimi očami vlnila a rozmazávala. V tej chvíli som si uvedomila, že snívam.

„Prived' ju čo najskôr,” ozvala sa naliehavo žena.

Muž k nej pristúpil a rozhodne prikývol. Na ľavej časti tváre sa mu zablýšťala jazva, ktorá prechádzala celým lícom až na bradu. V jeho pohyboch aj vo výraze tváre sa vyskytovalo niečo, čo ma fascinovalo. Bola to prirodzená autorita, vyhranenosť a silná individualita, ktorú je ťažké prebádať obyčajným pohľadom.

Keď izbu preťalo svetlo z malej žiarivej gule, ktorá svietila všetkými odtieňmi zelenej farby, cítila som, že sa prebúdzam. Vykríkla som, pretože som sa chcela naďalej oddávať zvláštnemu snu, ktorý už niekoľko týždňov prebiehal stále rovnako. No zrazu všetko naokolo zahalila tma a ja som sa vrátila do prítomnosti.

V okamihu som si uvedomila, že sa dusím a prudko som začala lapať po dychu. Točila sa mi hlava, pred očami sa mi mihali nepravidelné čierne tiene.

Ktosi ma udieral medzi lopatky. To som neznášala. Keď sa ma niekto snažil prebrať tým, že ma bil, tak sa mi zježili všetky chlpy na tele. Aj teraz som mala sto chutí toho nešťastníka za mnou niečím ovaliť, hoci jeho pomoc očividne zabrala. Zaskočený cukrík mi vyletel z úst.

Ľavou rukou som si stískala hrudník, druhou som sa opierala o drevenú lavicu. Prstami som prešla po jej drsnom povrchu a takmer som sa začala dusiť znovu. Nebola noc a ja som nebola v internáte, ale vo veľkej prednáškovej hale Ekonomickej univerzity.

Pokorne som zdvihla zrak.

Pohľadom som zamierila k obrovskej tabuli, ktorá bola celá zapísaná matematickými vzorcami a rovnicami. Nad miestnosťou sa nieslo nepríjemné ticho. A ja som vedela, že nastalo kvôli mne. Keď som snívala, bývala som hlučná.

Vrhla som pohľad na profesora matematiky, pána Feltera, no akonáhle sa nám stretli pohľady, bolo mi jasné, že ma môj spánok

vyjde ešte draho. Z malej plešatej hlavy mu svietili prísne oči, našťastie ukryté za hrubými sklami okuliarov. V mužovi v sivom obleku bolo toľko zlosti, že by jeho rev určite zdevastoval celú budovu. No ja som vedela, že Felter je človek, ktorý dokonale ovláda svoje emócie. Vedela som to presne tak isto ako to, že ma z celej duše neznáša.

„Pozbierajte si svoje veci a vypadnite,” povedal mi vcelku pokojne. Najprv som nechápala, čo myslí slovom pozbierať, no potom som pod nohami zbadala svoje porozhadzované knihy a papiere, akoby ich niekto v zlosti rozkopal. Vrhla som rýchly pohľad na Petru, ktorá sedela vedľa mňa a bez slova som sa postavila.

„A vezmite so sebou aj svoju kamarátku, ktorá vás tak vytrvalo krmila cukríkmi,” dodal znechutene Felter a ukázal na Petru.

Pozbierala som si teda svoje veci, slušne som sa pozdravila a vyšla som z miestnosti. Petra prešla dvermi asi minútu po mne. Očividne sa snažila ešte s Felterom vyjednávať. No bol to starý blázon a proti jeho vrtochom nemal nikto šancu.

„Tak to ti teda pekne ďakujem, Lenka!” vyrukovala na mňa hneď, ako sa za ňou zabuchli dvere. „Nemám skúšku z prvého ročníka a po dnešku,” ukázala za seba, „ani zápočet z prvého semestra.”

„Nepreháňaj...”

Rozhorčene mi skočila do cesty. „Načo chodíš na prednášky, keď to jediné, čo tam dokážeš robiť, je spať?!”

„Nemôžem za to. V poslednom čase...”

„V poslednom čase? Keby si sa aspoň nevyhovárala!” Pretiahla si kabelku cez hrud' a vybrala sa smerom k východu.

Zrýchlila som, aby som ju dohonila. „Ale ja sa nevyhováram,” snažila som sa pôsobiť nevinne. „Naozaj samovoľne zaspávam aj napriek tomu, že nie som unavená! Môžeš trochu spomaliť?”

„Tak navštív lekára, pretože máš očividne problém!“ vyštekla. „Kvôli tebe ma určite vyhodia zo školy!“

„Nevyhodia ťa zo školy, si...“

„Keď ešte raz zaspíš alebo pošleš ďalšieho profesora do čerta, tak si na tejto škole už ani neškrtnem!“

„Čože?“ zastavila som ju. „Tak po prvé, som to ja, ktorá zaspáva na prednáškach a ktorá je drzá k Felterovi. Ty s tým nemáš nič spoločné! A po druhé, skúšku z prvého ročníka nemáš, pretože máš problém s matematikou. Takže to na mňa nezval'uj.“

„Ale on ma s tebou stále vidí!“

„Tak sa so mnou prestaň kamarátiť a zožeň si doučovanie!“ odmlčala som sa, keď som si zrazu uvedomila, ako detinsky zneli moje slová. „A... možno by sme sa mohli prestať správať ako deti v škôlke.“

Hodnú chvíľu sme hľadeli jedna na druhú. Z jej zelených očí sa pomaly vytrácal hnev a akási vzdorovitosť. Petra bola asi o pol hlavy nižšia ako ja a keď sa takto správala, vyzerala ako dieťa. Ešte aj ryšavé vlasy a pehavá tvár jej uberali ďalšie roky. Bola plnoštíhlejšie postavy a napriek tomu, že sme sa na seba vôbec nepodobali, ju ľudia často pokladali za moju mladšiu sestru. Možno preto, že sme sa od seba málokedy pohli.

„Nabudúce si sadnem k Milanovi,“ ozvala sa Petra ako prvá. Snažila sa o urazený tón, no ja som vedela, že jej je skôr do smiechu. Niekoľkokrát zažmurkala a kývla hlavou, aby sme sa vybrali na internát. „Tak o čom sa ti snívalo tentoraz? Znova o tom lese s množstvom krvi?“

Zavrtela som hlavou. „To nie. Tentoraz som videla... ženu. Zvláštnu ženu. Tú, o ktorej som ti rozprávala minule.“

„Stále si mi ale nepovedala, čo je na nej zvláštne.“

„Tie jej oči,“ zajasala som, „tie neboli normálne.“

„Čo môže byť na očiach nenormálne?“

„Boli príliš jasné! Akoby tyrkysové. Navyše, tá žena sa pohybuje pomaly a pružne, akoby ani nemala kosti.“

„Asi to bol nejaký duch,“ bavila sa na mne Petra.

„Zrovna od teba by som čakala, že sa nebudeš smiať!“

„A ja by som zase od teba čakala, že to skrátka hodíš za hlavu,“ zastala a chytila mi ruku, aby som jej venovala pozornosť. „Bol to sen, Lenka. Je normálne, že sa v snoch ľudia pohybujú inak. Pretože nie sú skutoční. Nie sú to reálni ľudia. Je to len naše podvedomie, ktoré sa s nami snaží komunikovať.“

„Lenže mne sa o tých ľuďoch sníva stále! Napríklad o tom lese sa mi snívalo už trikrát a o tom mužovi s jazvou asi desaťkrát. A navyše som pri tom vždy zaspala na prednáškach a úplne nečakane! Zdá sa ti to normálne?“

Petra chvíľu uvažovala a dômyselne si hrýzla spodnú peru. „Možno si len unavená,“ povedala mi. „Začala si popri škole pracovať a...“

„Ja nie som unavená, Peti!“ zvýšila som hlas. „Keby som bola unavená, tak by som nešla na Felterovu prednášku. Nie som idiot, aby som si uňho robila ďalší problém. A zvlášť teraz, keď sa chystáme do Cambridge,“ odmlčala som sa a aspoň na malú chvíľu som precítila pocit šťastia, že takmer na celý mesiac vypadnem zo Slovenska a splním si sen, ktorý možno bude pokračovať aj nasledujúce roky. „Je to akoby som stratila na tých pár minút vedomie, a to len kvôli tomu snu.“

Petru moje slová zaujali, vlastne rovnako ako vždy, keď som jej o svojich snoch rozprávala. Vedela som, že ani jej nepripadajú normálne, hoci to nikdy priamo nepriznala.

„Tak dobre,” pokrútila hlavou a znova ma popohnala, aby sme nestáli na mieste. „Ja dnes večer zavolám svojej kamarátke, či by sa na teba nemohla pozrieť.”

Radšej som sa nepýtala, čo si predstavuje pod pojmom pozrieť. S niekoľkými jej kamarátkami som sa už stretla. Jedna vykladala karty, druhá liečila ľudí pomocou hypnózy a ďalšia zase pomocou akýchsi kvapiek. No všetky boli bláznivé.

A takto nejako sa začal deň, ktorý mi kompletne zmenil život. Obyčajne a pomerne nudne.

Nič nenasvedčovalo tomu, že sa už čochvíľa dostanem do situácie, keď sa rozplynú nielen moje sny, ale keď bude zároveň hroziť, že už nikdy neuvidím svojich milovaných. Keď budem bojovať o vlastné prežitie aj o miesto vo svete. A kde bude smrť taká blízka životu.

Tento zdanlivý klam, že veci neprebiehajú podľa vyššieho plánu, ale len na základe individuálnych rozhodnutí, ma stál nasledujúce mesiace nielen mnoho úsilia, ale aj utrpenia. Pretože pochopenie často prichádza až po šokujúcom poznaní...

V ten podvečer som sa vracala z večerného nákupu plná nádejí, že zajtra zvládnem zápočet z matematiky na plný počet bodov a že na základe toho mi Felter konečne podpíše odporúčanie, ktoré som potrebovala, aby som mohla absolvovať jeden semester aplikovanej matematiky na univerzite v Cambridge. Verila som, že zabudne na naše roztržky a ja sa tak priblížim k realite, o ktorej som snívala azda každú minútu vo svojom živote. Kvôli Cambridge som začala popri škole pracovať, usilovne sa učiť, dobrovoľne navštevovať doplnkové hodiny a intenzívne zdokonaľovať svoju angličtinu.

Všetko som stavila na jednu kartu a nejaký Felter mi nesmel stáť v ceste.

Začala som sa pohrávať s otázkou, ako len starého držgroša presvedčím, aby mi ten hlúpy papier podpísal, nakoľko sme spolu nikdy nevychádzali. Felter sa so mnou vždy hádal o mojich postupoch, ktorými som v matematických príkladoch prišla k výsledku a ja som sa nikdy nedala. Žiaľ, príliš neskoro som prišla na to, že sa mi naše hádky vôbec nevyplácajú. Felter ma neznášal a môj sen o Cambridge pokladal za smiešny a detinský.

Nešťastne som pokrútila hlavou a prehodila si ruksak na druhé plece. V duchu som zanaďavala, že azda aspoň tie ťažké pívá, ktoré na chrbte vláčim, zajtra využijem pri oslave úspešného zápočtu. Vtom sa za mnou ozvalo hlasné šušťanie.

Najprv som si myslela, že je to len vietor alebo mačka, no moje inštinkty rozumu príliš nedôverovali. Zastala som a keď sa šušťanie ozvalo znova, otočila som sa.

Pohľad mi spočinul na ľudoprázdnom tmavom parku, v ktorom panoval prudký vietor. Začínalo snežiť a ak by som nebola sama, zrejme by som žasla nad bielou scenériou, ktorá sa vynímala pod slabým pouličným osvetlením. Vysokánske stromy sa ohýbali vo vetre a zakrývali stále zelený brečtan, ktorý oddeľoval park od najbližšej autobusovej zastávky. Nič nenasvedčovalo tomu, že by sa v parku nachádzala iná živá duša, no predsa ma ovládol nepríjemný pocit.

Ani neviem, prečo som tam naďalej stála ako socha, akoby som na niečo čakala. Zo zeme ku mne prenikal chlad, začínali mi omrzáť prsty na nohách. No pohla som sa, až keď vietor prudko zosilnel. Udreľ mi do tváre, a to ma trochu prebralo. Na hlavu som si natiahla kapucňu a cez zasneženú trávu som vykročila doľava, aby som si skrátila cestu z parku. Vydýchla som si, až keď som bola na

chodníku neďaleko autobusovej zastávky, kde bolo omnoho viac umelého osvetlenia.

Zrýchlila som smerom k internátu.

Sneh mi vrážal pod nohami a kapucňu som si tlačila k ušiam. Zrejme preto mi tak dlho trvalo, kým som si uvedomila, že ma ktosi sleduje. Bola som už takmer pri internáte, keď som sa inštinktívne otočila. V tej chvíli som takmer prestala dýchať. Kráčala za mnou postava zahalená v čiernom plášti, hlasno funela a v jednom momente ku mne natiahla ruku.

Vykríkla som ako šialená a rozbehla sa vpred.

Na chrbte ma ťažil plecniak, v panike som hľadela pred seba a snažila sa vyklúčkovať spomedzi úzkych chodníkov, ktoré oddeľovali strohé paneláky. No už po pár krokoch sa predom mnou čierna postava zhmotnila ako duch. Prudko som zastavila, šmykla sa na zľadovatennej zemi a tvrdo dopadla na zadok.

Nemala som čas rozmýšľať nad bolesťou. S hrôzou som si uvedomovala, že postavy, ktoré ma naháňajú, sú vlastne dve. Každá z nich sa ku mne približovala z opačnej strany. Na hlavách mali kapucne, takže som im nevidela do tváre. Zahliadla som len mäsité pery jedného z nich. Pohyboval nimi veľmi rýchlo, ale nedol'ahol ku mne žiaden zvuk.

Obaja zastali asi meter odo mňa a zrazu sa ani nepohli. To mi dodalo sebavedomie.

„Kto ste?“ vykríkla som zvláštnym piskľavým hlasom. „Čo odo mňa chcete?“

Nedostalo sa mi však žiadnej odpovede. Strach ma úplne ochromil, pripadala som si slabá ako mucha. Nebola som sa schopná ani postaviť, začalo sa mi zahmlievať pred očami. Za sebou som začula ďalšie kroky. Prichádzali ďalšie a ďalšie tmavé postavy, až ma úplne obklopili. Bola som v pasci. Zakryla som si tvár dlaňami,

v ušiach mi zaznel môj vlastný hrozivý rev. Silné ruky ma oblapili zozadu a následne veľmi rýchlo pustili.

Nastalo ticho. V šoku som otvorila oči a náhle ma oslepilo neprirodzené žlté svetlo. Otáčala som hlavou, aby som našla jeho zdroj. Vychádzalo priamo z postavy po mojej pravici, ktorá sa zviechala zo zeme a keď sa postavila do drepu, odhodlane si siahla na kapucňu a odhalila svoju mužskú tvár. Spoza rúk vo výške hrudníka mu vyvierali zlatisté lúče svetla a keď ich trochu nahol ku mne, jasne som videla, že mu svetlo vychádza priamo z dlaní.

Doslova som cítila, ako sa mi rozťahli zreničky.

Pozrela som sa mužovi priamo do očí. Netypicky sa mu leskli, hoci boli čierne ako uhoľ. V živote som nevidela človeka, z ktorého by tak zjavne kričala dominancia a nadradenosť. Husté obočie, mäsité pery a výrazné drsné črty sa veľmi odlišovali od vizáže tunajších mužov. Kučeravé dlhé vlasy mu padali do tváre, no aj tak mi neuniklo, ako mu po ľavom líci prechádza široká svetlá jazva. Zalapala som po dychu.

O tomto mužovi sa mi snívalo!

Až do tohto momentu som si myslela, že je len mojím snom a preludom. No teraz čupel predom mnou. A to bolo až príliš šokujúce zistenie pre moju racionálnu myseľ.

„Kto si?“ začula som svoj chrapľavý hlas, keď som si ho opakovane premerala.

Svoju otázku som niekoľkokrát zopakovala, no neodpovedal mi. Namiesto toho sa ku mne nahol a jednou rukou mi nasilu rozopol kabát. Do nosa mi udrela zvláštna vôňa ihličia, jeho kučery mi poštekli tvár. Položil mi ruku na hrudník a hoci som po nej okamžite chmatla, podarilo sa mu urobiť niečo, čo som nečakala.

Dlaňou okružil môj náhrdelník, ktorý mi ešte v detstve darovala matka a z celej sily ho potiahol. Kožená šnúrka sa mi zaryla do kože a pretrhla sa.

To ma okamžite prebralo a začala som kričať. Celou silou som sa zaprela do nánosu ľadu a chystala sa naňho skočiť ako mačka. No bolo neskoro a ja som úplne zabudla, že na chodníku nie sme sami. Ktosi ma zozadu oblapil a moje telo sa zrazu zmenilo na akoby ťažkú mazľavú hmotu. Pripadalo mi ťažké ako balvan.

Okolo mňa sa rozhostila čierna tma, v ušiach mi namiesto môjho kriku zaznel hlasný chrčivý zvuk. Potom mi zapískalo v ušiach a prudký vietor ma prinútil zatvoriť oči.

Útočník ma stále pevne držal za ramená a tlačil ma silno k svojej hrudi. Zdalo sa mi, že sa točím v kruhu ako na kolotoči. Už čochvíľu som začala zvracať.

Neviem, či trvalo sekundy alebo minúty, kým som stratila vedomie. No hrôza, ktorú som pred tým cítila, ma presvedčila o tom, že to bolo vykúpenie.

II.

„Ja neviem!“ začula som ženský vysoký hlas. „Hlavne prestaň kričať! Rozrušuje ma to a ju tiež!“

Cítila som sa, akoby som bola uväznená v úzkej trubici, ktorá sa pomaly rozširovala a postupne mizla. V jednom momente svetlo preťalo tmu a do nosa mi udrela prenikavá kvetinová vôňa. Moje zmysly začínali fungovať a ja som stále jasnejšie vnímala dva hlasy, jeden mužský a druhý ženský, ktoré sa očividne hádali.

„Nedávaj mi ju teraz!“ začula som ženu. „Povedala som ti, aby si ju mal poruke, keď ju budeme potrebovať!“ Jej hlas znel rozhodne a veľmi dominantne.

Ktosi prešiel z jednej strany miestnosti na druhú a čosi ťažké položil na podlahu. Snažila som sa otvoriť oči, ale akoby som mala zošité viečka. S rukami a nohami to bolo rovnaké. Nebola som schopná pohnúť ani brvou.

„Upokojte sa, adet,“ ozval sa tentoraz mužský nízko položený hlas.

Na ženu mal značný vplyv, pretože keď znova prehovorila, jej hlas bol tichší a menej arogantný. „Prepáč mi to, Arup, som nervózna.“

„Vôbec ste sa do toho nemali miešať.“

„Ako to môžeš povedať?“ znova neprijemne vyprskla. „Jej strach ma úplne ochromil! Nikdy som s Claudine nezažila podobné spojenie!“

„Chcel som len povedať, že sme ju sem neplánovali doviest' tak skoro...“

„Plány bývajú často nesplniteľné, keď sa nemajú stať. A mimochodom... pst! Už sa preberá!”

Ich rozhovor ma natoľko zaujal, že som si sprvu vôbec neuvedomila, že hovoria o mne. Uši som mala nastražené a sedela som v bolestivých krčoch. No už o malú chvíľu po tom, čo žena vyriekla poslednú vetu, moje telo zaplavilo uvoľnenie. Bolestivo som sa zamrvila a pohla som malíčkom na pravej ruke. Potom som vystrela aj ostatné prsty a nakoniec sa mi podarilo pohnúť všetkými končatinami.

Ruky som mala zviazané za chrbtom, a to poriadne pevne. V oblasti členkov som mala spútané aj nohy a nezniesiteľne mi trpelo ľavé lýtko. Nahla som sa napravo, aby som mu ulavila. Do viečok sa mi postupne vrátila ľahkosť a hneď, ako to bolo možné, som otvorila oči.

Pohľad, ktorý sa mi naskytol, ma úplne vyviedol z miery.

Ak som si v kútiku duše myslela, že snívam, teraz som si tým bola stopercentne istá. Zízala som pred seba s doširoka otvorenými očami a musela som niekoľkokrát zažmurkať, aby som aspoň trochu uverila tomu, čo vidím.

Sedela som v obrovskej pochmúrnej miestnosti, ktorej zariadenie mi pripomenulo obdobie pred niekoľkými storočiami. Predo mnou stál okrúhly stôl s dvoma vyrezávanými stoličkami, ktorých opierky niesli maľované pestrofarebné kvety. Obyčajný hlinený čajník na stole sa k nim vôbec nehodil. Naľavo stála obrovská posteľ s baldachýnom. Takmer po celej pravej strane izby boli vsadené okná, ktoré neboli zasklené, pričom niektoré kompletne zakrývali závesy červenej farby. Skrze nich ku mne prenikal teplý vlhký vánok, akoby som sa nachádzala v trópoch.

Priestrannosť izby rušili rôzne poličky, skrine a komody obsypané sklenými a lesklými doplnkami, ktoré občas striedali veci

orientálneho štýlu. Úplne všade stáli akési červené obdĺžnikové škatule. Z niektorých vychádzal slabý mihotajúci sa plameň, vďaka čomu mi došlo, že sú to sviece.

Oproti drevenej lavici, na ktorej som sedela, visel niekoľkometrový obraz, na ktorom bola namalovaná žena. Steny pokrývali kusy látky, drevené a papierové obrusy. Podlaha bola kamenná.

Napriek kvetinovej vôni som cítila zatuchnutý zápach. Jednoznačne šlo o veľmi starú budovu.

Snažila som sa otočiť, aby som videla viac, no v tej chvíli sa mi spoza chrbta vynorili dve postavy.

Prešli do stredu izby, no napokon sa postavili takmer až k stene. Nebyť strachu, ktorý som cítila, zrejme by mi prebehlo hlavou, že dokonale ladia so zariadením miestnosti. Akoby som hľadela na obrázok v časopise.

Žena bola mimoriadne vysoká. Oblečené mala červené dlhé šaty, ktoré jej obopínali štíhly pás. Polovicu dlhých vlasov mala stiahnutú dozadu, čím do popredia ešte viac vystúpili jej výrazné líčne kosti. Omnoho desivejšie však vyzerali jej veľké oči. Boli modré a neprirodzene jasné, jej pohľad tak pôsobil sebaisto. Červené pery a čistá porcelánová pleť jej len pridávali na kráse. Ťažko sa mi odhadoval jej vek. Z očí jej sršala múdrosť, no na tvári nemala jedinu vrásku. Nevedela som si spomenúť, či som niekedy videla takú krásnu ženu.

Naproti tomu muž dosahoval výšku asi stotridsaťpäť centimetrov, mal veľkú hlavu s dlhými kučeravými vlasmi, hustým obočím a tučnou postavou. Vyzeral ako škriatok, ktorého som občas zahliadla vo fantazijných filmoch. Oblečené mal miniatúrne sako, na ktorom sa mu od veľkého brucha trhali gombíky. Nohavice mi skôr pripomínali spodnú bielizeň.

Zhlboka som sa nadýchla, načo obaja poskočili a odstúpili o jeden krok. Zdali sa viac vydesení ako ja.

„Kto ste?“ konečne som našla odvahu prehovoriť.

Žena najprv vypleštila oči, akoby bola prekvapená, že som sa ozvala. No náhle sa jej na tvári zračila láskavosť a usmiala sa. Pomaly vykročila smerom ku mne. Muž sa ju pokúsil zadržať, no ona iba zdvihla ruku a zahнала ho ako vydesené mača. V tej chvíli sa mi rozbúšilo srdce a ovládol ma zvláštny strach. Jej chôdza bola neuveriteľne ladná, akoby nechodila po zemi, ale päť centimetrov nad ňou. Čupla si asi meter od mojich nôh a svoju krásnu hlavu natočila ku mne. Neveriacky som na ňu hľadela, pričom som si pripadala ako blázon.

O tejto žene sa mi snívало na prednáške z matematiky!

Rýchlo som si v hlave premietla svoje posledné spomienky. Vracala som sa z obchodu na internát cez park, v ktorom ma ktosi sledoval. Utekala som, a to bol moment, od ktorého som si nebola istá, čo nasledovalo potom.

Žena sa ku mne ešte viac priblížila. „Volám sa Laurora,“ povedala veľmi pokojne. „A toto,“ ukázala rukou za seba, „je Arup.“

„Čo odo mňa chcete?“ začula som svoj vydesený hlas. „Ako som sa sem dostala?“

Žena zagúľala očami, akoby rozmýšľala, čo mi odpovie. Zamrvila som sa a snažila sa dostať z lán, ktorými ma zviazali. Žena sa okamžite postavila a odskočila tak rýchlo, až mi na pár sekúnd zmizla z očí. Potom sa aj so škriatkom vrátila späť.

„Nechceme ti ublížiť,“ povedala už hlasnejšie a zdvihla ruky. Vlnité vlasy jej viali okolo hlavy. Vyzerala ako bohyňa. Bola neuveriteľne krásna, no predsa v nej bolo čosi desivé.

„Naozaj?“ srdce mi od strachu búšilo až kdesi v krku. „Tak prečo ste ma uniesli a zviazali? Ako som sa sem vôbec dostala?“

„Nemám šancu ti čokoľvek povedať, kým budeš proti nám používať silu.“

„Silu?“ Jej drzosť ma úplne vykoľajila. „Keď si si nevšimla, nemôžem sa ani pohnúť! A keď sa človek nemôže pohnúť, ťažko môže používať silu. To sú prosté základy fyziky.“

Ženina tvár trochu stvrdla a otočila sa smerom k škriatkovi. „Arup, dones mi dýku.“

Dýku? Vypleštila som oči, pričom som sa trochu zhrbila. Možno som radšej mala držať jazyk za zubami. No bolo neskoro spytovať si svedomie. Malý muž sa vydal smerom k posteli, ledva zohol svoje krátke telo a vytiahol spod nej veľký nôž. Potom sa kačacou chôdzou dotackal k žene.

„Odviaž jej jednu ruku,“ prikázala mu.

„Nemyslím si, že je to dobrý nápad, adet.“

„Urob to.“

S pochybovačným výrazom prikročil ku mne. Všimla som si, ako sa mu trasú tučné krátke prsty, keď vyskočil na lavicu a na moment sa skryl za mojím chrbtom, aby uvoľnil laná. Potom mi pravú ruku pretiahol dopredu, pričom mi ju stále pevne držal. Podal žene nôž. Tá mi bez váhania roztvorila prsty, rozohnala sa a rýchlo mi bodla dýkou do dlane.

Hystericky som zvrieskla, až mi zapískalo v ušiach.

No bolo to zbytočné. Necítila som žiadnu bolesť. A ani tých dvoch som už nezaujímal. Čupeli predom mnou a dychtivo mi civeli do dlane. Nenápadne som sa naklonila, aby som videla, čo ich tak zaujalo. Čakala som krv alebo hlbokú ranu, no na dlani som nemala ani škrabanec. Namiesto toho mi v nej svietili akési písmenká. Každou sekundou sa zvýrazňovali a stávali sa čitateľnými.

Zaostrila som pohľad.

Jasmína.